

עפ"ג 40833/11/14 - מונתצר אלעמלה נגד מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

27 אפריל 2015

עפ"ג 40833-11-14 אלעמלה נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ

כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

כב' השופט אריה רומנוב

מונתצר אלעמלה

בענין:

ע"י ב"כ עו"ד מאיה ז'ולסון

המערער

נגד

מדינת ישראל

על-ידי ב"כ עו"ד אלונה נבות

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק-דין

1. לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) אשר ניתן ביום 23.10.14, ובו נגזרו על המערער 48 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מאסרים מותנים וקנס בסך ₪ 10,000 או שישה חודשי מאסר תמורתו. עונשים אלה נגזרו על המערער לאחר שהוא הורשע, על יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בשלוש עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, ארבע עבירות של גניבת רכב, עבירה של ניסיון לגניבת רכב, שתי עבירות של החזקת כלי פריצה, עבירה של התפרצות ועבירה של קבלת נכס שהושג בפשע (ת"פ 23668-11-13, בצירוף ת"פ 13658-01-11). יוסף, כי בגזר הדין צוין כי המערער הורשע בארבע עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, אולם אין חולק כי מדובר בטעות וכי המערער הורשע בשלוש עבירות של כניסה לישראל שלא כדין (ר' הסכמת ב"כ הצדדים בע' 1 לפרוטוקול הדיון בערעור). הערעור שלפנינו מכון נגד חומרת העונש.

2. המערער הורשע, כאמור, במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים, ובמסגרתו תוקן כתב האישום שהוגש בת"פ 23668-11-13, וצורף ת"פ 13658-01-11. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לענין העונש.

3. כתב האישום המתוקן בת"פ 23668-11-13 כלל שני אישומים, וייחס למערער שתי עבירות של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, גניבת רכב לפי סעיף 413(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, התפרצות למקום שאינו מקום מגורים או תפילה לפי סעיף 407(ב) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, ניסיון לגניבת רכב לפי סעיף 413(ב) יחד עם סעיפים 29 ו-25 לחוק העונשין, ושתי עבירות

של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 413ז יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין. על פי האישום הראשון, ביום 25.10.13 הגיע המערער למושב בקוע, יחד עם שלושה אחרים שזהותם אינה ידועה למשיבה, כאשר הם מצוידים במכשירי פריצה. המערער והאחרים נכנסו לאחד המשקים במושב, גנבו טרקטורון והחביאוהו בסבך שיחים. בנוסף ולאחר מכן, המערער והאחרים התפרצו למכולה במשק אחר, וגנבו מתוכה ציוד יקר ערך בשווי כולל של כ-12,000 ₪. הפריטים שנגנבו הוחבאו אף הם בסבך השיחים במושב. על פי האישום השני (השלישי בכתב האישום המקורי), ביום המחרת, 26.10.13, הגיע המערער למושב כפר אוריה יחד עם שלושה אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, תוך שהם מצוידים במכשירי פריצה, לרבות לום, 2 מגזרי ברזל וכפפות. המערער והאחרים נכנסו לחצר בית במושב, גנבו טרקטורון והחלו לדדרו בדחיפה. בעל הטרקטורון הבחין במערער ובאחרים וניסה לעצורם, אך הוא הוכה בראשו באמצעות מגזרי הברזל, נחבל ונזקק לטיפול רפואי. המערער וחבריו נמלטו עם הגעתו למקום של רכז הביטחון של הישוב. המערער, שהינו תושב האזור, שהה באותם המועדים בישראל שלא כדין.

4. כתב האישום בת"פ 13658-01-11 כלל שלושה אישומים, וייחס למערער **שלוש עבירות של גניבת רכב** לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **קבלת נכס שהושג בפשע** לפי סעיף 411 לחוק העונשין, **ועבירה של כניסה שלא כדין** לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. לפי עובדות כתב האישום, בין הימים 3.1.11-4.1.11 גנב המערער יחד עם אחרים (האחד קטין, והיתר - זהותם אינה ידועה למשיבה) שלושה אופנועים. כן נמצא ברשותו אופנוע נוסף אשר נגנב כעשרים יום קודם לכן. המערער ביצע את העבירות המיוחסות לו תוך שהוא שוהה בישראל שלא כדין.

5. בגזר הדין ציין בית משפט קמא כי כתבי האישום מגוללים שתי עלילות פשע שבוצעו בפרקי זמן של 48 שעות כל אחד, ואשר יחושבו כשני אירועים נפרדים לצורך קביעת מתחם הענישה ההולמת. בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים בעבירות המיוחסות למערער, וציין כי המערער לא נכנס לתחומי מדינת ישראל במטרה לחפש פרנסה אלא כדי לבצע עבירות. כן התייחס לנסיבות ביצוע העבירות וציין כי ההתפרצויות תוכננו מראש, היו אגרסיביות וכללו את הכאתו של בעל הטרקטורון, תוך פגיעה פיזית וממשית העולה כמעט כדי עבירת השוד. בית משפט קמא הוסיף וציין את שוויים הממוני הרב של הפריטים שנגנבו, את היות המערער מבצען "הדומיננטי והמהותי" של העבירות המיוחסות לו ואת העובדה שהנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו הוא ממוני וגופני כאחד. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם לכלל העבירות המתוארות בכתב האישום בת"פ 13658-01-11 הוא בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל, ואילו המתחם העונשי ההולם את העבירות מושא ת"פ 13658-01-11 הוא בין 15 ל-30 חודשי מאסר בפועל. כן קבע כי יש להוסיף על אלו ענישה כלכלית, כיאה לעבירות שמניען כספי. נוכח שוויים המוערך של הפריטים שנגנבו, הנזק שנגרם, ריבוי העבירות וחומרתן, קבע בית משפט קמא כי מתחם הקנס ההולם הוא בין 5,000 ל-15,000 ₪.

6. באשר לעונש ההולם, ציין בית משפט קמא כי המערער בן 29 ועברו נקי. כן נתן משקל לכך שהמערער חסך מזמנו של בית המשפט, נטל אחריות למעשיו והודה במיוחס לו, ולפיכך קבע בית משפט קמא כי יש לחפוף חלקית את מתחמי הענישה שנקבעו. כמו כן נלקחו בחשבון העונש שנגזר על שותפו (הקטין) של המערער בתיק שצורף (שלושה חודשי מאסר בפועל), והעובדה כי בשונה מן המערער, הורשע שותפו בעבירה של קבלת רכב גנוב, ולא בעבירה של גניבת רכב. בית משפט קמא הוסיף וציין כי נסיבותיו של המערער מציבות אותו בחלקו המרכזי של המתחם הראוי, כי ריבוי העבירות מעקרות במידת מה את עברו הנקי של המערער, וכי לנוכח האופן "המקצועי" בו בוצעו העבירות, הוא לא שוכנע כי חרטתו של המערער כנה ואמיתית. באיזון בין מכלול השיקולים מצא בית משפט קמא להטיל על המערער

עונש כולל של 48 חודשים לריצוי בפועל (בניכוי ימי מעצרו), מאסרים מותנים, וכן קנס בסך 10,000 ₪ או שישה חודשי מאסר תמורתו.

7. בערעור שלפנינו נטען כי יש להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, שכן איזון ראוי ומידתי בין שיקולי הענישה השונים צריך היה להוביל לענישה מתונה יותר. המערער טוען כי היה על בית משפט קמא ליתן משקל משמעותי יותר להודיה ולקבלת האחריות מצד המערער, לחלוף הזמן בתיק שצורף, ולעובדה כי המערער נעדר הרשעות וכי זהו מאסרו הראשון. עוד נטען, כי בית משפט קמא נתן משקל רב יתר על המידה לעבירת השהיה הבלתי חוקית, אשר נעברה על רקע מצוקה כלכלית קשה מצד המערער, ולא מתוך עבריינות. כמו כן נטען, כי לא ניתן משקל מספק לשיקול האחידות בענישה ביחס לשותפו של המערער בתיק שצורף, בשינויים המחויבים. לבסוף נטען, כי מאחר והוטל על המערער עונש מאסר בפועל, ומשפחתו שרויה במצוקה כלכלית, יש להימנע מהטלת קנס ולהמירו בהתחייבות, או לחילופין להסתפק בקנס סמלי.

8. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה כי דין הערעור להידחות. אכן, העונש שהוטל על המערער אינו עונש קל בשים לב לגילו של המערער בעת ביצוע העבירות ולעובדה שזהו לו מאסרו הראשון. עם זאת, העונש שהוטל אינו חורג ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע המערער ולא נפלה בו טעות המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור. לענין זה יצוין, כי המערער ביצע שורה ארוכה של עבירות רכוש, חלקן מן החמורות, במספר הזדמנויות שונות, בחבורה ומתוך תכנון מוקדם, וזאת לאחר שנכנס לישראל שלא כדין לצורך ביצוע עבירות אלה. במסגרת עבירות אלה אף נגנב רכוש בשווי רב. יתר על כן, חרף העדרו של עבר פלילי, לא ניתן לראות במערער מי שמעיד מעידה ראשונה. המערער ביצע את שורת העבירות משנת 2013 (מושא ת"פ 23668-11-13) לאחר שנעצר בגין העבירות שביצע בשנת 2011, הוגש נגדו כתב אישום והוא שוחרר בתנאים במסגרת בקשת המשיבה למעצרו עד לתום ההליכים. למותר לציין כי המערער מעל באמון שניתן בו בעת שחרורו והפר את תנאי שחרורו ואף לא התייצב לדיון בעניינו עד למעצרו בשנת 2013. יוסף לאמור, כי לא ניתן ללמוד מעניינו של שותפו הקטין של המערער על עניינו של המערער. זאת לנוכח גילו של השותף והיותו קטין, לנוכח הרשעת הקטין במסגרת הסדר טיעון בעבירות שונות, העובדה שהמערער ביצע עבירות נוספות, ושיקולי השיקום שנלקחו בחשבון בעניינו של הקטין. לסיום יוסף כי לא מצאנו להתערב גם בשיעור הקנס שהוטל על המערער.

הערעור נדחה, אפוא.

מזכירות בית המשפט תמציא פסק הדין לב"כ הצדדים, בהתאם להסכמתם.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

ד"ר יגאל מרזל, שופט

**גילה כנפי שטייניץ,
שופטת**